

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1202/2018
07.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због три кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Душана Симића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 9К бр.481/2017 од 22.03.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.300/18 од 23.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 07. новембра 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Симића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 9К бр.481/2017 од 22.03.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.300/18 од 23.05.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 9К бр.481/2017 од 22.03.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по три месеца за свако од извршених кривичних дела, окривљени је на основу члана 60. став 2. и члана 45. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест месеци. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене мера електронског надзора, а окривљени је упозорен да уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 262. став 1. и став 2. у вези члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и то награду и нужне издатке пуномоћника оштећеног, о чијој висини ће бити одлучено накнадно, посебним решењем, када се ти подаци прибаве, а на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен плаћања осталих трошкова кривичног поступка и одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, законски заступник малолетних оштећених ББ, ВВ и ГГ, мајка ДД, је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.300/18 од 23.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Симића, а пресуда Првог основног суда у Београду 9К бр.481/2017 од 22.03.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Симић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, у вези члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе применом члана 195. став 2. КЗ.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је суд у изреци пресуде изоставио наводе из диспозитива оптужног акта „те је окривљени имајући у виду да није поступао по решењу остао дужан на име издржавања своје малолетне деце у укупном износу од 371.209,50 динара“, уз образложење да та чињеница није утврђена током кривичног поступка, те да су ови делови диспозитива оптужног акта изостављени на штету окривљеног.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Наиме, прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту, додавањем више криминалних активности, односно додавањем веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне квалификације дела или кривичне санкције. То овде није случај, јер изостављањем из изреке првостепене пресуде навода: „те је окривљени имајући у виду да није поступао по решењу остао дужан на име издржавања своје малолетне деце у укупном износу од 371.209,50 динара“ окривљеном није повећана криминална активност, нити криминална воља, па му тако није ни отежан положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, нити се ове измене односе на битне елементе кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим. Изостављањем наведених навода у изреци првостепене пресуде, суд је у складу са чињеничним стањем утврђеним у законито спроведеном поступку, на главном претресу, прецизирао изреку пресуде, на шта има законска овлашћења, те су по оцени овога суда наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се истиче да је на овај начин суд прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, неосновани.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбачен је, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У преосталом делу, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Међутим, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац у захтеву за заштиту законитости ниједном речју не наводи у чему се ова повреда састоји, па како Врховни касациони суд правноснажну одлуку, односно поступак који јој је претходио испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно састоји повреда закона на коју се захтевом за заштиту законитости указује, то је захтев браниоца окривљеног у

овом делу одбачен, обзиром да нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

У односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да у списима постоје докази о давањима окривљеног за издржавање малолетне деце као и докази о приходима окривљеног, да је за исти период у конкретном случају у истом предмету утврђено давање у различитим износима извршним судским одлукама, и то пресудом и решењем о привременој мери, која је донета без саслушања туженог (окривљеног) и утврђивања висине његових прихода, а због чега је у конкретном случају морала бити примењена повољнија извршна судска одлука по окривљеног. С тим у вези, у захтеву се наводи и да је правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П2 бр.4482/12 од 25.03.2015. године утврђено да постоје оправдани разлози због којих окривљени није давао издржавање у износу и на начин утврђен решењем Првог основног суда у Београду 9П2 бр.4482/12 од 13.06.2013. године, те да је самим тим, односно утврђивањем суда да је постојала обавеза окривљеног у износу који није у сагласности са висином обавезе утврђеног правноснажном пресудом парничног суда, суд погрешно применио материјално право на доказане чињенице и није окривљеног ослободио од оптужбе применом члана 195. став 2. КЗ, на који начин је учинио повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

По оцени овога суда, бранилац окривљеног изложеним наводима полемише и оспорава чињенице утврђене у побијаној одлуци, а које се односе на примену правноснажне извршне судске одлуке у конкретном случају, и овај свој став темељи на сопственом закључку да су постојали оправдани разлози због којих окривљени није давао издржавање у износу и на начин утврђен правноснажном судском одлуком, те који закључак је у домену утврђеног чињеничног стања која не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, из којих разлога је захтев браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић